Foamea după neprihănire: semnul unei inimi regenerate

Consideri că este justificat ca un creștin născut din nou să nu declare toate veniturile sale și să nu-și plătească taxele?

 Răspuns: Da — (greșit) Explicație: Dacă cineva, chiar dacă este sărac, muncește fără forme legale și nu își plătește taxele, încalcă în mod direct legea lui Hristos. Domnul Isus ne-a învățat să fim gata să dăm celui ce ne cere, să nu ne împotrivim celui ce vrea să se judece cu noi, ci să-i dăm și cămașa, nu doar haina. În Luca 6:29–30, El spune: „Dacă cineva îți ia haina cu sila, lasă-i și cămașa; oricui îți cere, dă-i, și celui ce îți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.”

Aceste porunci au fost date într-un context istoric specific: evreii trăiau sub ocupație romană, iar soldații romani aveau autoritatea legală de a cere bunuri, taxe sau chiar muncă forțată de la populația locală.

Domnul Isus nu le-a spus ucenicilor să se revolte, ci i-a învățat să răspundă cu o inimă supusă în conformitate cu poruncile Lui. Această atitudine de supunere voluntară și renunțare la drepturi personale reflectă valorile celor ce se află în Împărăția lui Dumnezeu.

În aceeași linie de gândire, găsim porunca Lui: „Dați Cezarului ce este al Cezarului...” (Matei 22:21). Apostolul Pavel întărește acest principiu când spune:

„Dați tuturor ce datorați: cui datorați birul, dați-i birul...” (Romani 13:7). Această poruncă nu este o excepție, ci o continuare logică a principiului de a nu te împotrivi celui ce ia cu sila, și de a trăi în supunere față de Învățătorul nostru.

Plata birurilor, în contextul istoric, exprimă o supunere față de o autoritate adesea nedreaptă, dar rânduită de Dumnezeu. În contrast, taxele de astăzi nu mai au caracterul apăsător al birurilor, ci reprezintă o contribuție responsabilă la binele comun, întorcându-se către societate sub forma infrastructurii, a serviciilor publice.

Prin urmare, refuzul de a plăti taxele nu este doar o abatere legală, ci o formă de neprimire a poruncilor lui Hristos, Această neprimire a Cuvântului arată că viața nouă, care se naște din ascultarea de Hristos, nu este prezentă.

Munca la negru este considerată:

• formă de furt mascat, întrucât implică primirea sau oferirea de bani în ascuns, fără achitarea obligațiilor legale.

• Evaziune fiscală, adică este o înșelare a statului și a societății prin sustragerea de la plata taxelor și impozitelor datorate, fiind reglementată de Legea nr. 241/2005.

Neplata taxelor nu este o greșeală minoră, ci un act de furt, o nelegiuire — o alegere conștientă de a trăi în nesupunere față de poruncile lui Hristos. Viața de ucenic presupune o ascultare deplină, inclusiv în aspectele ce țin de integritatea față de autorități și respectarea legilor. A trăi deliberat în păcat contrazice natura unei vieți transformate de Dumnezeu.

Scriptura afirmă în 1 Ioan 3:9: „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește... și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” Aceasta nu înseamnă că cel credincios nu greșește niciodată, ci că nu poate trăi în mod voit și continuu în păcat, deoarece a fost înnoit, iar Duhul Sfânt lucrează în el o viață de sfințenie.

A justifica munca la negru sau evitarea taxelor este un semn clar că inima nu a fost transformată. O persoană născută din Dumnezeu este sensibilă la poruncile lui Hristos, iubește ceea ce este drept și se depărtează de nelegiuire.

Munca la negru, trăită ca un mod de viață, nu este doar o greșeală ocazională, ci un păcat continuu — o alegere deliberată de a trăi în necinste și în nesupunere față de autorități. Dacă ai trăit ani de zile în acest păcat — justificând munca la negru sau evitarea taxelor — și biserica din care faci parte a acceptat tacit acest păcat în mijlocul ei, atunci ea se află în aceeași stare ca tine: departe de neprihănirea care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu.

O astfel de biserică, care nu mustră păcatul și nu cheamă la pocăință, este o biserică lipsită de viață. Chiar dacă activitățile continuă, cântările răsună și predicile se țin, dacă Duhul Sfânt nu lucrează sfințenie și transformare, trupul este mort. Iar cei care fac parte dintr-o astfel de adunare, sunt mădulare moarte — prezenți fizic, dar despărțiți de viața care vine din Hristos.

 Răspuns: Nu — Explicație: Nașterea din nou autentică nu înseamnă doar o simplă apartenență religioasă, ci o transformare profundă a inimii — dorința sinceră de a avea un caracter drept, asemenea Celui pe care Îl urmezi.

Această viață transformată se manifestă printr-o ucenicie reală, în care Împărăția lui Dumnezeu devine prioritatea supremă, iar neprihănirea Lui – modelul tău de viață, așa cum ne învață Scriptura: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Matei 6:33).

Este o viață trăită așa cum a trăit Hristos, în adevăr, cu integritate și supunere față de cerințele neprihănirii lui Dumnezeu — o chemare la renunțarea la orice compromis și

la umblarea zilnică în lumină, pe calea strâmtă a dreptății.

Chiar și când treci prin lipsuri financiare din cauza concurenței neloiale — când alții își ascund veniturile și tu alegi să fii corect, plătind taxele — dacă rămâi hotărât să nu faci compromisuri, dovedești că trăiești neprihănirea practică pe care o cere Dumnezeu. Această atitudine reflectă:

• O inimă integră care, mai presus de câștig, Îl onorează pe Hristos.

• O încredere profundă în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, și în lipsuri.

A trăi la lumină și în adevăr arată o inimă sensibilă la voia lui Dumnezeu și o dorință sinceră de a trăi în conformitate cu valorile Împărăției Sale. Plata taxelor, chiar și atunci când cei din jur aleg altfel, arată o inimă care iubește dreptatea.

Însă alegerea neprihănirii nu este suficientă dacă nu alegi și părtășia cu cei ce umblă cu inima curată. Dacă biserica din care faci parte acceptă în mod tacit acest păcat — cum este de pildă, înșelăciunea fiscală — și tu alegi să rămâi în ea fără să iei atitudine, ești părtaș la păcatul lor. Scriptura avertizează clar: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei” (Apocalipsa 18:4). A trăi în lumină înseamnă și a te separa de întuneric, chiar dacă această alegere implică rupturi dureroase. (vezi și 2 Corinteni 6:14,17)

A fi ucenic al lui Hristos înseamnă să alegi calea celor puțini — calea îngustă a neprihănirii. Este un drum dificil, dar binecuvântat. Bucură-te, căci Împărăția este a celor prigoniți pentru că trăiesc în integritate (Matei 5:10).

Materialul este un extras din broșura „Ești cu adevărat născut din nou?”, disponibilă liber, în variantă audio și scrisă. Materiale asemănătoare sunt disponibile la https://cuvantcurat.ro/resurse/. Resurse și în alte limbi, inclusiv engleză, pe https://www.unmodifiedword.com.